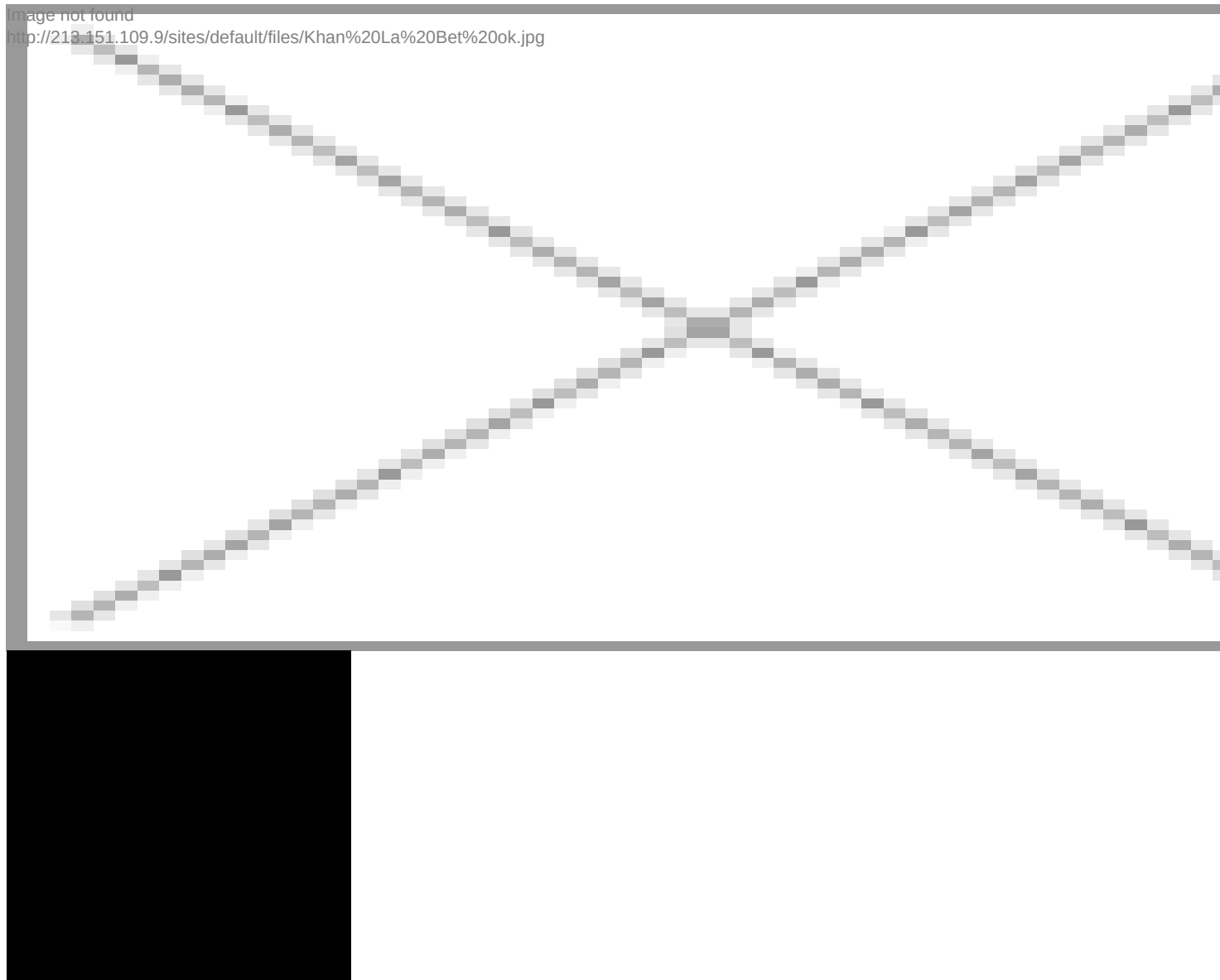

[Inici](#) > Desviar-se de la ruta prevista a la costa est dels EUA

Image not found
<http://213.151.109.9/sites/default/files/Khan%20La%20Bet%20ok.jpg>

© La Bet

Llevar-se un bon dissabte al matí d'hivern, decidir que agafes el cotxe cap a Portland (Maine) a passar la jornada recorrent la bonica costa de New England, i... ?oh wait!?

Sí, sí. Mentre fas el cafè i agafes quatre coses, tot fent un ?google? descobreixes que pel camí, si et desvies una mica, topars amb un dels mítics edificis d'en Louis Khan. Allò que fem per deformació professional els arquitectes, res de nou pels qui estan avesats a acompanyar-nos...

I vet-ho aquí que cap a Exeter (NH) que anem. La impressió només arribar és que la petita ciutat viu al voltant d'aquest complex universitari que ocupa la part més central de l'actual trama urbana, essent segurament el primer desenvolupament urbà que hi sorgí a finals de segle XIX. Avui dia aquesta posició ja és central.

Estadi de futbol americà i camps de tennis a cor que vols, entre d'altres, ben relligats amb un

munt d'edificis estudiantils de principis del s XX. Tot ben representatiu de l'arquitectura georgiana de New England. Emperò, enmig de tot el complex estudiantil hi apareix aquest cub de maó vermell, amb les arestes escapçades i la voluntat de tancar-se al seu entorn més immediat. Protegit però permeable.

Si, l'Exeter Library (class of 1945 library) d'en Louis Khan (1972).

L'accés a través d'una escalinata de pedra et condueix a la planta principal, on es desenvolupa un immens atri culminat per una gran lluernia, i que organitza al seu voltant totes les plantes de la biblioteca.

Mestre en la jerarquització dels espais, Khan organitza els nuclis de comunicació verticals en dues de les arestes del volum. Les plantes s'alternen entre planta completa i altells, disposant els espais d'estudi en les dobles alçades creades en façana. La qualitat espacial generada, amb el disseny específic de cada escriptori d'estudiant que en si mateix forma part del mòdul de les fusteries de façana combinat amb la gran quantitat de llum natural que penetra a aquests espais, confereixen una lleugeresa i recolliment a l'estudi que mai havia experimentat fins llavors.

Potser si que a Exeter el millor que es podia fer era estudiar.

En cadascuna de les plantes que donen a l'atri central, taulells de consulta t'aboquen a admirar l'estructura circular que t'emmarca. Tot aquest cor de formigó, on el que no és estructura està molt detalladament acabat en fusta, s'il·lumina per la gran lluernia que culmina l'atri. La sensació d'elevació i silenci tenen quelcom monàstic...

Anar acompanyat d'algú a qui li apassiona la fotografia convertí aquest gir de la trama de dissabte en quelcom que inesperadament ambdós recordarem per la màgia d'aquest edifici i pel bon material fotogràfic que en sorgí. Senzillament inspirador.

Uns quilòmetres més enllà hi teníem un habitatge d'en Wright (Zimmerman House) però per sort de la meua companyia, no era oberta i vàrem aconseguir passar almenys la meitat de la jornada on l'havíem planificat d'inici, a Portland...A tall d'anècdota dir que a Portland s'hi menja molt bé, però si mai hi passeu no la recordareu pas per la seva bona arquitectura i sensibilitats urbanístiques. Sempre és un bon consell desviar-se de la ruta prevista, pots topiar amb al·licients inesperats!

Esteve Solà, arquitecte. Corresponsal del COAC a San Francisco, EUA

[1]

Tornar

[2]

Copyright@ Col·legi d'Arquitectes de Catalunya : <http://213.151.109.9/ca/content/desviar-se-de-la-ruta-prevista-la-costa-est-dels-eua>

Links:

[1] <http://213.151.109.9/ca/printpdf/printpdf/8560>

[2] <http://213.151.109.9/ca/javascript%3Ahistory.back%281%29>